

med Lempe. — Jeg skal kun tilføie en eneste Bemærkning, og det er angaaende Skibsafgiften. Denne Afgift staar for mig som ganske bekynderlig. Der staar nuovre i Sylland nogle Lønder Byg, der have Lyst til at komme til England, fordi de sige, at der blive de paaffjønede, der faae de deres rigtige Værdi betalt. Og Staten siger da: „Ah, du vil reise!“ Og den hjælper dem saa paa enhver Maade, øser den ene Million ud efter den anden til Jernbaner, Altsammen for at hjælpe paa denne Reise til England. Men naar der saa bliver Tale om at reise tilhøs, tager Staten et helt andet Ansigt paa og siger: Naa saaledes, min gode Ven, du vil seile, saa skal du betale! Man veed slet ikke, hvor store Offre man vil gjøre for at fremme Omsætningen tillands, der spørger man ikke om Millionerne, de flyde ud af alle Lommer med den største Lethed, særlig da, naar det er de jydskke Jernbaner, det gjælder. Med de sjællandske Baner er man noget mere sparjom. Her tænker man hverken paa en Forbindelseshane fra Slagelse Syd paa eller en Bane til Gjedserodde eller en Bane til det syddøstlige Sjælland og til Møen, men de jydskke Jernbaner kan Ingen modstaa. Altsaa, for at fremme Omsætningen tillands kan man ikke gjøre Offrene store nok, men Omsætningen tilhøs kan man godt lægge Skat paa. Det kan jeg ikke forstaa. Den Skat er for mig aldeles uforklarlig, og jeg vil derfor være tilbøielig til at stemme med dem, der mene, at den bør helt affaffes.

Tanber: Da jeg hørte den høitærede Finantsminister tale, kunde jeg ikke Andet end gjøre den Betragtning ved mig selv, at saaledes taler en Minister ikke, naar han ønsker en Lov fremmet, og idet jeg bestandig maatte anstille denne Betragtning hos mig selv, undrer det mig, at han mod mig og andre Talere, der havde sagt, at vi vilde holde paa den Fordring, at der skulde opgives mellem 3 og 4 Millioner uden Erstatning, rettede den Vebredelse, at vi derved gjorde Lovens Fremme umulig. Der er en aldeles afgjørende Modsigelse mellem den Maade, hvorpaa den høitærede Minister stillede sig for sit eget Bedkommende, og den Maade, hvorpaa han talte til os. Hvis vi havde indbragt Lovforslaget i Folkethinget, sagde den høitærede Minister blandt Andet, og vi havde mødt med de samme Fordringer, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) og jeg stillede for to Aar siden i det Forslag, som vi dengang indbragte her, nemlig en Opgivelse af 3 à 4 Millioner, vilde det have vanskeliggjort eller umuliggjort Lovforslagets Fremme,

det vilde ialtfald ikke have fremmet Lovforslaget. Jeg er overbevist om, at den høitærede Finantsminister i denne Sag har stillet sig meget stivere, end Folkethinget nogenstinde har gjort. Jeg vil minde om Folkethingets tidligere Stilling i denne Sag. Den gik ud paa, at der skulde opgives 5 Millioner uden Erstatning, og denne Fordring blev stillet for 5, 6 Aar siden, da vi endnu navnlig gennem Tolden langtfra havde naaet det Beløb, der nu er naaet. Hvis den samme Fordring blev stillet i Overensstemmelse dermed nu paa det samme Grundlag, maatte Fordringen gaa ud paa 6 Millioner eller Mere; den Fordring, der nu stilles fra Folkethingets Side, er omtrent halveret. Den høitærede Minister fastholder imidlertid lige til det Yderste sin Fordring. Jeg vil bede bemærket, at den Fordring, der stilles fra Folkethinget om en Opgivelse af 3 à 4 Millioner, svarende til, hvad Krigsstatloven indbringer, omtrent er det Halve af, hvad der maatte være i Overensstemmelse med Folkethingets tidligere Grundstemning, stillet i dette Dieblis. Nu siger den høitærede Minister rigtig nok, at han ikke ubetinget har sagt, at han ikke vil opgive nogen Statsindtægt uden Erstatning, og som Exempel herpaa anføres saa den betydelige Nedsættelse, som han indrømmer paa den indenlandske Skibsafgift, der, som Alle vide, endog androg det store Beløb af 70,000 Kr. Smidlertid opfattede jeg den høitærede Minister saaledes, at det kun gjaldt om en Nedsættelse af Statsindtægterne i Almindelighed, hvorimod den høitærede Minister gjentagende ogsaa i sit Foredrag i Fredags tog en bestemt Forvaring, mod at opgive noget Beløb af Tolden uden Erstatning. Vi staa altsaa med Hensyn til den Lov, som her er Tale om, saaledes, at den høitærede Minister fastholder sin Fordring til det Allerhyderste, og jeg gjentager, hvad jeg har sagt, at, hvis der ikke kommer Noget ud af denne Lov, er det den høitærede Ministers Skyld og ikke vor, thi vi have halveret vor Fordring i Overensstemmelse med, hvad jeg nylig har sagt, medens den høitærede Minister fastholder sin til det Yderste. Jeg tror nu ikke, at man fra andre Sider end fra den høitærede Ministers og fra Regjeringens Side vil opfatte denne Sag saaledes, som den høitærede Minister gjør. Man vil ikke komme eller med nogen Føie kunne komme og sige, at Folkethinget staar stivt paa sine Krav. Naar dette gjælder om Kompensation, gjælder det Samme med Hensyn til de andre Spørgsmaal, som have været paa den ene Side Regjeringen og Landsthinget, paa den anden Side Folkethinget imellem. Der er særlig med Hensyn til Beskyttelsesspørgs-